

1892-01-17

AFSENDER

Christine Mackie

MODTAGER

Alhed Larsen

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Da

Dateringsbegrundelse:

Datoen er skrevet øverst s. 1

Generel kommentar:

Ægteparret Rasmussen i Århus fik januar til marts 1892 betaling for at have Christine, f. Warberg, boende. Hun var gravid uden for ægteskabet og skulle gemmes.

Christine Mackie havde tidligere været i huset hos Zeuthen på gården Fogdaröd i Sverige samt hos Laub på Sludegård ved Nyborg. Det vides ikke, hvad jordmoderen hed.

Afsenderinfo (lakstempel, adresse m.m.):

Med blå pen er der på s. 1 skrevet "Aarhus". Af brevets indhold fremgår det også, at Christine Mackie, f. Warberg, var i Århus, da hun skrev brevet.

Omtalte personer:

Ellen Agnete Amstrup
- Grauer

Henning Jensen

Frederik Laub

Mogens Lindhardt

Charles Rasmussen

- Rasmussen, Århus

Jenny Rasmussen, Aarhus

Ernst Zeuthen

Ingeborg Zeuthen

Johanne Zeuthen

Laura Zeuthen

Otto Zeuthen

Arkivplacering:

Kerteminde Egns- og Byhistoriske

Arkiv, BB2699

Trykt udgave:

Nej

Proveniens:

Gave til Østfyns Museer fra en
efterkommer af Astrid Warberg

DOKUMENTINDHOLD

Pastor Lindhardts prædiken i kirken var i høj grad henvendt direkte til Christine Mackie.

Rasmussens har gæster, og de spiller kort.

Jordemoderen siger, at alt er vel. Det vil være dejligt, hvis Alhed kommer til fødselen.

Leonard Holst og hr. Rasmussen minder om hinanden - bløde og karakterløse.

Christines ophold på Fogdaröd med alle dets trængsler var livets skole for Christine. På Sludegård, derimod, havde hun stor respekt for ejeren.

I et øjeblik rus bandt Christine sig til Leonard. Nu får han sin straf for at være så ussel.

TRANSSKRIFTION

[Med blå farveblyant:] Aarhus

[Med sort pen:] Søndag d 17/1 - 92.

Kære Alhed!

Bare et Par Ord i Aften om noget, som har opfyldt mig fuldstændig i Dag, nemlig Pastor Lindhardts Prædiken i Formiddags; det var for det første en dejlig Prædiken - fuldt ud menneskelig og sådan en Varme og Kraft, der var i den; men tænk, den største Del af den var direkte til mig! Noget var Ord til andet Svar på, hvad jeg havde skrevet i min Dagbog, bl.a. skrev jeg: "hans Prædiken var så almindelig, det var dens værste Fejl" og senere "Præsternes Tale er i Reglen så tåget at - o.s.v." Og så sagde han i Formiddag: " - eller er her inde en, som synes, at det, han hører, er så "almindeligt" og så "tåget" og så vrængede han lidt på de to Ord! - han hentydede også til min Betegnelse af mig selv som "falden Kvinde" og til noget, jeg skrev om Henning Jensen; og så sagde han hele Tiden "hvis her er en inde, som -" tænker eller mener sådan og sådan. Det var en ganske mærkelig Følelse at blive tiltalt så direkte mellem alle de mange Mennesker, synes du ikke, det må være det! Men han talte både kønt og klogt og varmt, så det var tillige en uendelig behagelig Følelse; i Aften skrev jeg et Par Linjer til Tak, mest for at han kunde vide, at jeg havde hørt det.

Der er fremmede i Aften, Fru R. vilde have haft mig med ind at spille halv tolv, men jeg takkede, kan du tænke. I Aftes var her også fremmede, jeg var tidlig i Seng på Grund af Ildebefindende, men da min Seng står for den meget utætte Dør, var der selvfølgelig ikke Tale om Ro, inden de stak af Kl. 1/2 1. Jeg håber, de i Aften trækker sig lidt tidligere tilbage, Charles er heldigvis i Seng i Aften, han leverede ellers en slem Spektakel; de spiller

om Penge, så de bliver for ivrige til at holde op i lidt ordentlig Tid.
Nu Godnat, min Skat, for denne Gang.
Forleden var Jordemoderen her, hun undersøgte mig ikke, "når Dr. Grauer har gjort det, kan De være ganske rolig" sagde hun. Hun mønstrede mig og mente, at om en Månedstid vilde Tiden være der til at slå Katten af Tønden (dette Udtryk brugte hun dog ikke) da hun hørte min Alder, sagde hun: "ok ja, det er jo kun et Nu" og fortalte om en Kone på samme Alder, som den Nat havde født første Gang og var færdig på fem Kvarter. Mærkelig nok er jeg ikke det mindste angst nu, det er bestemt ikke så galt, som det tit gøres til. Tror du nok, du kan slippe [det følgende skrevet på tværs på side 4] fra Kbh. uden at det vækker Opsigt?? Det må det jo da ikke så gærne; det er mig ellers en meget stor Tilfredsstillelse at tænke på, at når jeg kommer til den slemme Skærsild, så kommer du også; også var det morsomt,
at du kunde se min Pige (jeg siger al Tid "hun", når jeg taler om Ungen) og [et overstreget bogstav] mit Opholdssted. Hver evige Dag ser jeg klart Leons og mit tilkommende Ægteskab - det må næmlig blive aldeles som Rasmussens. Han ligner meget Leonard, rar og godmodig uden Lige, blød og bøjelig som Vox men - eller rettere altså - komplet uden Karakter, svag som et Barn. Hun har mere Karakter - men er slet ingen Kæmpe i den Retning - og hun lægger over Ørene på ham, så Guderne må sig forbarme, hun finder en Tilfredsstillelse i at modsige ham i det uendelige i små betydningsløse Ting, aldeles som jeg nu har set, at jeg også er begyndt med Leonard, det er somme Tider trist at se og høre på, jeg har ondt af det for Rasmussen, det skikkelige Skrog). Ved du hvad jeg meget tit tænker på i denne Tid, i min Skæbne, de sidste År er der så klart og tydeligt et Forsyns Vilje at se! Jeg var f. Ex. da jeg skulde til Zeuthens, lad os begynde der - så sommerfugleagtig og tankeløs, som et Menneskebarn vel kunde være, men Grunden var alligevel sådan, at der var Betingelser for noget godt; så vilde Forsynet at få Alvor ind i mig, og jeg begyndte "Livets Skole" med alle de Genvordigheder, jeg havde på Fogdarød: for det første Opdagelsen af, at jeg var for lille for min Opgave - alene det må du tro er noget som er skikket til at give Alvor - og for det andet mine Omgivelsers Hårdhed og Kulde. Men det var ikke nok, jeg skulde have lidt af en anden Konfekt. Så kom Året på Sludegård, det, som jeg regner for mit Livs lykkeligste og bedste; der påvirkedes jeg af Alvoren på en anden Måde igen: jeg så den for mig hver Dag; jeg så ham med sit store Savn og sine moderløse Børn og - sin stærke Sjæl og urokkelige Tro; når jeg var i Stand til at se og tænke så skulde man da sandelig tro, at jeg der havde fået Øje på at: "vi sendtes hid ej til Lyst og Leg!" Men det var stadig ikke nok - så

let var jeg endnu, så samvittighdesløs mod mig selv og andre, at jeg i et Øjebliks Rus kunde binde mig til et Menneske, som jeg ikke elskede - i mit inderste blev det klart for mig, at jeg ikke gjorde det og at jeg kunde binde ham fastere og fastere til mig. Men så måtte der tages ordentlig fat, jeg blev til det, jeg nu er. På samme Tid mistede Leonard mig for bestandig; han fik den hårde ["hårde" er understreget med blå farveblyant, og med samme redskab er der indsat et udråbstegn efter ordet] Straf for sine mange Usselheder og blev netop der igennem Redskab til at gøre mig til noget bedre - ligesom jeg måske er bleven Redskabet til at gøre ham bedre. Det er underligt at se tilbage på alt dette, er det ikke Styrelse, så er der da ingen i det hele taget - og det tror jeg nu, der er. Man kan måske sige, at "Forsynet" måtte jo i Forvejen vide, at der skulde noget så radikalt til for at få mig kureret, men dertil vil jeg sige, at Vorherre er Menneskekender og vidste, at sådan én må dannes lidt efter lidt - ellers bliver man slet ikke dannet, men bare kuet. [Resten af brevet mangler].

Artilis Søndag d. 17/1 - 72.

Kære Albed!

Kære et Par Ord i Aften om noget, som
har opfyldt mig fuldstændig i Dag, udmu-
lig Pastor Lindhards Prædiken i For-
middag, det var for det først en
dejl Prædiken - fuld af uenumskelig
og sådan en Varme og Kraft, der
var i den, men tank, den blivst.
Del af den var direkte til mig! Noget
var Ord til andet Svar på, hvad de
havde skrevet i min Dagbog, bl. a.
skrev de: hans Prædiken var så almindelig,
det var dens værste Fejl "og senere Prædiker-
nes Tale er i Regelen så lægstad - o. s. v." Og
så sagde han i Formiddag: - eller er
her inde en, som synes, at det, han
lærer, er så "almindelig" og så "fåget"
og så prøver han lidt på de to Ord! -
han behøver også til min Betrykkel-
se af mig selv som "falden Kirunde" og

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

til noget, j. skrev om Heming Jensen. Aften brækket sig ved tidligere klæppe, og så sagde han hele Tiden, "Lad her Charles er heldigvis i Seng, i Aften, han er en lunde, torvi-bæker eller uueer leverede Ellers om den spektakkel, de sådan og sådan. Det var en ganske spiller om Tey, så de bliver for uing markværd, følelse at blive kaldt så til at høre og i lidt ordentl. Tid. direkte, uellom alle de mange Men. Mit Jodrust, him Skat for denne Gang. Men han kalte både høit og klogt. Torleau var Jordenudereu her, him undersøgte mig ikke, uia Dr. Frauer kan og varuud, så det var killej en uueing gjord det, kan de vare ganske rolig sags keltagel, følelse, i Aften skrev j. et him. Him uuequhed, uig og uueut, Tor Teyr til Tak, uueit for at lase ad him en stændigt vilde Trau vare künde vide, at j. leuude liget det. der led at bli katten af Torleau (dette Ser er fremmeu i Aften, hi h. uuee Veltuyt brugt, him dog ikke) da him have haft mig med ind at spille kate ligte uueu Alder, sagde him:,, ok ja, solv, uue j. iaktede, kan de hente, det er j. him et Mit" og fortalt, uue j. Aften var her også fremmeu, j. en kore på samme Alder, som uue var kild i Seng på Truus af Kdo- Mad havde jgd først. Gang og var keltindua, uue da uue Seng står først på fem kvarter. Markkel for den uuejdt ulati. Dir bar der uok er j. ikke det uueudt angas selufulgel, ikke Tale om ho, uueu u, det er keltend ikke så gald, som de stak af Kl. 1. j. liaber, de i det lid gæde til Torleu uok, di kan slip-

